

Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell, växlade åren 1780-1811 E...

Gjörwell, Carl Christoffer,

HS Ep. G 12:1

National Library
of Sweden

B. R. E. T. ifrån Fru Gustava Eleonora Lindahl, til Kongl.
Bibliothecarien C. C. Gjørwell, dat. Norrköping, den 4
Mars. 1799.

Innehåll:

Den aldrabästa Söta Far.

Aldrabästa Söta Far.

Jag har så oändeligen mycket at tacka för, at jag ej vet huru
kunna tacka för så mycket ömhet och godhet, min aldrabästa
Far visat mig.

Jag blef så ömt rörd, då jag läste det första Brevet, at jag ej
nej omöjligan kunde hämma en hop varma tårar. — Jag
kände i mit hjerta, at det var en Far — äck! en mer än om Far
som skrifvit det — och jag kände mig sensibler i högsta grad,
at i mina brev skrifvit på et sätt som marguerat Lednads.

Men tillåt at jag får förklara mig. Aldrig har jag känd
en känsla mindre nöjd — eller mindre glad öfver mit öde. —
äck nej, tro mig ej nog otacksam, at kunna fela så mycket
emot en Förmynd, som gjort mig, ehuru övärdig, så lycklig. —
Jag skulle ju vara dubbelt brottslig, at fela emot en så övärdig
Far, som skänkt mig lifvet — och emot en Man, som gjort
hela min välfärd, och alltid blifver min högsta Sälhet.

Nej, aldrabästa Far, tro ej lilla Gustava nog obestodlig — men
om mit uttryck sade, at jag ej kan hindra en hop tårar vid
den lyckliga moment, då jag får omfamna mina så mycket
älskade Föräldrar. — äck! mäanne det ej äro tårar af den
renaste Glädje, som mina känslor ej kunna hindra? — äck
tro mig! endast jag tänker på detta ämne, kan jag ej hindra
mit hjerta en suck, som blir åtföljd med tårar. —

Den lilla flygga menskjan, som har haft så mycket at
reprochera mit stilla tigande hos Farbror Liden, naras litet.

Py

Ty förfst äro merendel okände Främmande där, som jag inte
har den förmån at känna mera än deras Namn, och för det andra
så svåra lärda, at jag är mycket för dum för våga mig
entrera i deras höglärda Discourser: och jag tycker mig äfven
skulla föla emot den vördnad, jag är Farbror lidén skyldig, at
då Han eller Någre af de öfrige Herrarnes tala om lärda eller
merendel dylika ämnen jag skulle afbryta med något af
mit så litet intressanta språk: och jag tycker mig ej vara
tyft, då där talas i ämnen, som min lilla svaga och enfaldiga
person förstår at tala uti.

Ingen ting skulle vara mera intressant, mera roligt, än
få tala om en så ädel och långvarig Vänskap, som min Söta
Far och Farbror lidén äga fin emellan; men det är Sanning,
at fällan är Farbror lidén utan främmande Sältskap.

Jag beder min lilla goda Pappa om en öm förlåtelse, om jag felat,
och försäkrar, at hvad jag kan ändra, skal jag visst göra mig
det största nöje af at i allt få vara et litet lydigt Barn uti.

För de alla andra öma Förmaningar, min Söta Far varit god
och gifvit mig, skal jag visst ej förgäta. -- Men det är ej så
bruttom med Jorda-gumman: ty lilla Snun är frisk och raske.

Jag anhåller, at min Söta Far är så gracieux och hälfar
Min Söta Mor oändeligen ifrån mig och ifrån sin lilla Son.
Vi hoppas at vår goda öma Mor är frisk. Min Svärfar hälfar
mycket. Han är, Gud vare lof, vid samma munterhet som han
altid är. Han gick nyss ner i sina rum, då han en lång stund
sittit och förnöjt sig med sin goda Sältskap. Han bad mig med
glädjen i ögonen hälsa hela Söta Fars värda Hus: och det gör
jag af allt hjerta, då jag får samma glädje, at i mine gode
Föräldrars ömhet tro mig vara innesluten.

Gustava Eleonora Lindahl.